

Ez a szakasz egy hosszabb tanítás befejező része. 14,1-től arról beszél: a hívők, a gyülekezet tagjai fogadják be egymást, az erősek és az erőtlenek ne ítéljék el és ne nézzék le egymást. Miért? „Az Úrért” (14,6); „mert Isten befogadta őt” (14,3); mert „akár éljünk, akár haljunk, az Úréi vagyunk” (14,8); és mert „Krisztus is befogadott minket az Isten dicsőségére” (15,7). „A felebarátnak kedvezzünk, mert Krisztus sem önmagának kedveskedett” (15,2-3). A gyülekezet egy, nem azért, mert ők így akarták. A római gyülekezetben zsidók és pogányok voltak együtt; emberileg, saját „kútföből” sosem akartak volna együvé tartozni. Krisztus tette meg ezt: ugyanazt az evangéliumot hallották, ugyanaz a Krisztus lett az Uruk.

„Amik régen megíratk”: azokról az írásokról beszél, amelyek Krisztust hirdették előre: azt, amit Ő tesz értünk, ahogyan szenved értünk. „A te gyalázóidnak gyalázásai hullottak reám” (15,3): Zsolt 69,10-ből idéz, ez a zsoltár Krisztus szenvedését írja le. Benne van még: „a te házadhoz való féltő szeretet emészt engem” (69,10a), „szomjúságomban ecettel itattak” (69,22). Ez a zsoltár is „a mi tanulságunkra íratott meg”. Nemcsak azért, hogy ámuljunk: milyen csodálatosan jelentette ki ezt az Úr Dávidnak. Nemcsak azért, hogy Dávidot vigasztalja. Minket akar vigasztalni, békétűrésre tanítani, nekünk akar reménységet adni. Azt a reménységet, ami Krisztusban van, mert ez az egyetlen reménység, ami nem üres: ami azon alapul, amit Isten megtett értünk.

„Az írások vigasztalása” az, hogy a szenvedő Krisztusra mutatnak. Miért vigasztal ez? Mert abban, hogy Ő meghalt és feltámadt, ott vagyunk mi is. „Meghaltatok... feltámadtatok...” (Róm 6,11; Kol 2,20;3,1). A hívő, a gyülekezet is szenved: az Isten „gyalázóinak gyalázásai” ránk is hullanak. De tudjuk, hogy ez ugyanaz a szenvedés, amin Krisztus is átment – de nemcsak átment, hanem most is velünk van, amíg mi szenvedünk. Benne vagyunk Krisztusban – és ez teremt köztünk olyan egységet, ami Önélküle lehetetlen. Ezért lehet köztünk „ugyanazon indulat Krisztus Jézus szerint”. Ezt a „türelem és vigasztalás Istene” adja meg. Soha nem a saját erőnkkel tartjuk fenn az egységet.

Minden gyülekezetben, hívő közösségben vannak olyan idők, amikor megjelenik a széthúzás, az ellentétek, a különböző gondolkodásmódok felnagyítása. Harag, sértődés lesz ebből, széteshet a gyülekezet – Krisztus teste, amelynek Őt kellene láthatóvá tennie. A Sátán okozza ezt a mi énünkön keresztül. Nem a saját erőnkkel győzhetjük le: a „türelem és vigasztalás Istene”, aki az Igével megszólít, benne Krisztusra mutat, és szól, hogy „ugyanaz az indulat legyen bennünk”, az, ami Őbenne is megvolt. Megalázta magát, engedelmes volt – mi az Ővéi vagyunk, mi sem magasztalhatjuk fel magunkat. Befogadott minket, ezért kell nekünk is befogadnunk egymást. Nemcsak elviselnünk a másik testvér dolgait, hanem szeretnünk azért, akivé Krisztus formálja. Lássuk meg, mit készít el Krisztus a testvérünkben, és dicsérjük érte Istent!

Ezt teszi az apostol is. Ő zsidó, és Krisztusra úgy tekint, hogy Ő az, akiben beteljesedtek Isten ígéretei. Ezeket az ígéreteket az „atyák” kapták, a zsidók ismerték. Ez az ő többletük. A pogányok készen kapták az örömhírt, a megérkezett Megváltóról, az elvégzett megváltásról. Pál a pogányok megtérésében is Isten ígéreteit ismeri fel, ezeket idézi: 2Sám 22,50; Zsolt 117,1; Ézs 11,1.10, dicsőíti Istent azért, amit elvégzett a pogányokban, és imádkozik értük. „Bővölködjetek a reménységben”, amit Isten ad, aminek Krisztus az alapja. Ő már győzött: a bűn és a halál felett. Győz a mi életünkben, a mi közösségeinkben is, ha az Ő uralma alatt maradunk. Győzni fog a világ végén is, és mi akkor is az Ő oldalán leszünk. Nem a világban kell keresnünk a reménységet, nem a „kisebbik rossz” győzelmében kell reménykednünk, hanem egyedül őbenne, aki győztes, bármilyen hatalmak vannak a világon.

Krisztus nem magának kedvezett, a mi javunkra, üdvösségünkre tett mindent. Most minket tanít meg arra, hogy ne magunkért, hanem mások javára, üdvösségére éljünk: bizonyágtétellel, az Ő szeretetével, irgalmával forduljunk felé. A közösségeinken pedig látsszon meg, hogy abban szeretik egymást. „Arról fogja megtudni mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok.”

Róm 14,17–18

Mert az Isten országa nem evés, nem ivás, hanem igazság, békesség és Szent Lélek által való öröm. Mert aki ezekben szolgál a Krisztusnak, kedves Istennek, és az emberek előtt megpróbált.